

Κυριακή 17η Δεκεμβρίου 2023

Κυριακή ΙΑ΄ Λουκᾶ (Προπατόρων).

(Λουκ. 14, 16 – 24 και Ματθ. 22, 14).

«*ἔρχεσθε*» (Λουκ. 14, 17).

Μέ τήν παραβολή τοῦ μεγάλου δείπνου προσπαθεῖ σήμερα νά μᾶς προετοιμάσει ἡ Ἁγία Ἐκκλησία γιά τή συμμετοχή μας στήν ἐπερχόμενη ἑορτή τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Θεός ἔρχεται νά φανερωθεῖ ὡς ἄνθρωπος. Καθώς φοράει τή σάρκα καί κουβαλάει τό αἷμα μας, ἔρχεται νά ὀλοκληρώσει τήν ἀποκάλυψή Του μέσα στήν κτιστή πραγματικότητα. Ἔρχεται νά μᾶς προσκαλέσει σέ μία κοινωνία καί συνεύρεση μαζί Του, μέσα ἀπό τή μετάληψη τῆς δικῆς Του Σάρκας καί τοῦ δικοῦ Του Αἵματος. Ἡ πρόσκλησή Του διαπερνάει τά σχήματα καί τίς φόρμες τῆς λογικῆς. Τούτη ἡ πρόσκληση τοῦ Θεοῦ, σάν ἀκτίνα φωτός μέσα στό σκοτάδι

τῆς ἄγνοιας, σάν ἀστραπή μέσα στά σύννεφα τῆς ἁμαρτίας, μᾶς φωτίζει, ἀλλά καί μᾶς ξεβουλεύει, διότι μᾶς φέρνει στή θέση νά ἐπαναπροσδιορίσουμε τή σχέση μας μαζί Του.

«Ἔρχεσθε»! Αὕτη εἶναι ἡ πρόσκληση πού λαμβάνουμε. Μᾶς καλεῖ Ἐκεῖνος, πού κάνει μία βουτιά πρὸς τή μικρότητά μας, γιά νά κάνομε ἐμεῖς μία πτήση πρὸς τό μεγαλεῖο Του. Μᾶς προσκαλεῖ καί μᾶς προκαλεῖ νά ἔλθουμε σ' Ἐκεῖνον, ἐπειδὴ πρῶτος Ἐκεῖνος ἦλθε σ' ἐμᾶς. Μᾶς λέγει: «ἔρχεσθε» χωρίς ἀναβολές, χωρίς δικαιολογίες, χωρίς ἀναστολές, χωρίς ἄρνηση. Τό «ἔρχεσθε» τοῦ Θεοῦ μπορούμε νά ποῦμε ὅτι εἶναι μία εὐκαιρία, ἓνας ἀγώνας καί μία συνάντηση.

Κατ' ἀρχήν ἡ θεία πρόσκληση εἶναι μία εὐκαιρία. Εἶναι μία εὐκαιρία καταξίωσης καί τιμῆς. Ὅταν μᾶς προσκαλεῖ κάποιος κατώτερος, π.χ. ἓνας ὑπάλληλός μας, καί ἀνταποκριθοῦμε στήν πρόσκληση, τότε τιμοῦμε

αυτόν πού μᾶς προσκάλεσε. Ὄταν ὅμως μᾶς προσκαλεῖ ἕνας ἀνώτερος, τότε ἐμεῖς τιμώμαστε ἀπό τήν πρόσκληση. Μποροῦμε νά σκεφτοῦμε πόσο μεγάλη εἶναι ἡ τιμή, ὅταν μᾶς προσκαλεῖ ὄχι ἀπλῶς κάποιος ἀνώτερος ἀλλά αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Πλάστης τοῦ σύμπαντος κόσμου καί Δημιουργός μας; «Ἔρχεσθε» μᾶς λέγει ὁ Κύριος ὄχι τυπικά καί ἀπρόσωπα, ἀλλά προσωπικά καί κατ' ὄνομα στόν καθένα καί στήν καθεμιά. Αὐτό τό κάλεσμα εἶναι μία εὐκαιρία ὄχι μόνο νά νιώσουμε ξεχωριστοί καί μοναδικοί, ἀλλά καί νά περιφρονήσουμε ὅλ' αὐτά πού μᾶς ὑποτιμοῦν καί μᾶς ὑποβαθμίζουν. Ἐάν θέλουμε καί ποθοῦμε ν' ἀνταποκριθοῦμε στήν τιμητική πρόσκληση τοῦ Θεοῦ, ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά ξεχάσουμε ὅλ' αὐτά πού μᾶς κρατοῦν δεμένους καί δεσμευμένους στίς μικρότητες καί στίς ἀσχήμιες τῆς καθημερινότητας. Ἡ πρόσκληση τοῦ Θεοῦ εἶναι μία ἀφορμή νά καταλάβουμε πώς ἡ ζωή

δέν εἶναι τί θά καταναλώσουμε καί τί θά ἀπολαύσουμε. Ἡ ζωή ἀξίζει πολύ περισσότερο ἀπό τό ἄγχος πού τή συνθλίβει, ἀπό τά ὑλικά ἀγαθά πού τήν πνίγουν, ἀπό τά πάθη, τίς ἐξαρτήσεις καί τίς πτώσεις πού τήν εὐτελίζουν. Ἡ ζωή ἀξίζει γιά τίς προσκλήσεις πού δίνουμε καί γιά τίς προσκλήσεις πού λαμβάνουμε. Ἀξίζει νά ζοῦμε, γιά νά ἀνταποκριθοῦμε στό «ἔρχεσθε» τοῦ Θεοῦ.

Κατά δεύτερον, τό «ἔρχεσθε» πού ἀκοῦμε εἶναι ἕνας ἀγώνας. Ἀπό τή στιγμή πού καταλαβαίνουμε πόσο τιμητικό εἶναι γιά μᾶς νά προσκαλούμαστε στό δεῖπνο τοῦ Θεοῦ, ἀρχίζουμε ἕναν ἀγώνα νά φανοῦμε ἄξιοι αὐτῆς τῆς πρόσκλησης. Στό μεγάλο δεῖπνο φροντίζουμε νά εἴμαστε εὐπρεπεῖς καί ἐξωτερικά καί ἐσωτερικά. Δέν πηγαίνουμε σ' ἕνα ἐπίσημο δεῖπνο μέ τά ροῦχα τῆς δουλειᾶς οὔτε μέ τά ἐνδύματα πού εἶναι πρόχειρα καί φθαρμένα. Φορᾶμε τά καλά μας, τά πιό ἐπίσημα, αὐτά

πού ταιριάζουν περισσότερο μέ τό ὕφος καί τό επίπεδο τῶν συνδαιτυμόνων μας. Τό «ἔρχεσθε» τοῦ Θεοῦ ἐνεργοποιεῖ ἕναν ἐσωτερικό συναγερμό, γιά νά λαμπρύνουμε τή στολή τῆς ψυχῆς μέ τή μετάνοια καί τήν ἀγάπη, ἔτσι ὥστε νά μὴν ἀναγκαστοῦμε νά ἀπαντήσουμε πῶς: «ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω» στό μεγάλο δεῖπνο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἔχοντας βαθύτατη πεποίθηση ὅτι τό δεῖπνο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Θεία Λειτουργία, ξεκινᾶμε ἕναν ἀγώνα κάθαρσης, μία προσπάθεια διόρθωσης καί ἐσωτερικῆς τακτοποίησης ὅλων ἐκείνων πού μᾶς καθιστοῦν ἀκατάλληλους γιά τή συμμετοχή μας σ' αὐτό τό δεῖπνο. Ἐφόσον ἐτοιμαζόμαστε νά συνδειπνήσουμε μέ τόν Χριστό καί ὅλη τήν Ἐκκλησία στή Θεία Λειτουργία, φροντίζουμε νά ἔχουμε ἐξομολογηθεῖ, νά ἔχουμε ταπεινωθεῖ μπροστά στόν πνευματικό καί νά ἔχουμε λάβει τήν εὐλογία του, ἔτσι ὥστε νά προσέλθουμε σ'

αὐτή τήν οὐράνια δοχή ὡς «ἐκλεκτοί». Ἡ καλύτερη ἐνδυμασία γιά τή Θεία Λειτουργία εἶναι τό ἐνδυμα τῆς μετάνοιας. Ἡ δυνατότερη καθαριότητα καί τό πιό εὐωδιαστό ἄρωμα γιά τό δεῖπνο τοῦ Θεοῦ εἶναι τά δάκρυα τῆς μετάνοιας. Τά πιό ὄμορφα στολίδια γιά τήν ὁμήγυρη, στήν ὁποία καλούμαστε, εἶναι οἱ ἀλάλητοι γοεροί στεναγμοί τῆς μετάνοιας. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς βάζει ν' ἀκούσουμε τήν παραβολή τοῦ Μεγάλου Δείπνου λίγες ἡμέρες πρίν ἀπό τά Χριστούγεννα, γιά νά ἐτοιμαστοῦμε μέ τή μετάνοια, προκειμένου νά ὑποδεχτοῦμε τά ὑπερφυῆ γεγονότα τῆς παλιγγενεσίας μας.

Τέλος, τό «ἔρχεσθε» τοῦ Θεοῦ εἶναι μία συνάντηση. Ἡ θεϊκή πρόσκληση μᾶς προτρέπει νά χαροῦμε μία συνάντηση μέ τόν Μεγάλο Ἄρχοντα καί Οἰκοδεσπότη ἀλλά καί μέ ὅλους τούς ἄλλους συνδαιτυμόνες, πού εἶναι τά ἀδέλφια μας. Ἡ συμμετοχή στή Θεία Λειτουργία δέν εἶναι ἀτομικό γεγονός. Δέν προσερχό-

μαστε μπροστά στην Άγια Τράπεζα ως άτομα αλλά ως πρόσωπα. Δέν παρακαθόμαστε στο τραπέζι του Θεού ως άπρόσωπες μονάδες. Έρχόμαστε όλοι μαζί, για να φτιάξουμε μία μεγάλη παρέα, μία οικογένεια, ένα ζωντανό σώμα, στο οποίο είμαστε «ἀλλήλων μέλη». Μέσα στον Ναό είμαστε ένα σύνολο, πού ἀπολαμβάνουμε τήν κοινωνία μέ τόν Θεό καί τήν ἐπικοινωνία μεταξύ μας. Δέν προσευχόμαστε μόνο για τόν έαυτό μας. Μιλᾶμε στον Θεό όλοι μαζί, στον πληθυντικό, μέσα από τά ἀκατάλυτα δεσμά τῆς ἀγάπης. Τό Δείπνο του Θεού εἶναι μία σχέση, μία συνάντηση κάθετη μ' Αὐτόν πού μᾶς προσκαλεῖ καί ὀριζόντια μέ τούς ἄλλους προσκεκλημένους. Εἶναι μία ἀδολεσχία χαρᾶς καί ἐλπίδας σέ μία ἐποχή μοναξιᾶς καί ἀτομισμού. Αὐτή ἡ συνάντηση, στήν ὁποία προσκαλούμαστε, καί αὐτή ἡ κοινωνία τῶν προσώπων εἶναι πρόγευση καί

ἀρραβώνας τῆς αἰώνιας χαρᾶς τοῦ Παραδείσου.

Ὁ Κύριος καί Θεός μας, ὁ Ἄρχοντας τοῦ σύμπαντος κόσμου, στέλνει τούς ὑπηρέτες Του, δηλαδή τούς κήρυκες καί διακόνους τοῦ Εὐαγγελίου, νά μᾶς ἀπευθύνουν τή σημαντικότερη πρόσκληση τῆς ζωῆς μας. Ἐκεῖνοι ἔρχονται κοντά μας καί μᾶς φωνάζουν «ἔρχεσθε». Μᾶς προσκαλοῦν στή Θεία Λειτουργία. Μᾶς προτρέπουν νά παρακαθίσουμε στήν εὐωχία τῆς θεικῆς ἀγάπης καί νά ἀπολαύσουμε τά ἐδέσματα τῆς πατρικῆς φροντίδας. Μήν ἀμελήσουμε αὐτή τήν πρόσκληση. Μή χάσουμε τήν εὐκαιρία τῆς εὐλογίας, ἅς δώσουμε τόν ἀγώνα τῆς μετάνοιας καί ἅς χαροῦμε τή συνάντηση τῆς ἀγάπης, ἔτσι ὥστε νά χορτάσουμε ἀπό οὐρανό, νά γεμίσουμε ἀπό δόξα, τή δόξα τοῦ Μεγάλου Οἰκοδεσπότη μας, μέ τήν ὁποία θέλει νά μᾶς στολίζει καί νά μᾶς λαμπρύνει ἀπό τώρα καί γιά πάντοτε. Ἀμήν.